

Ballagó beszéd

Tisztelt igazgatók, tanárok, tisztelt szülők, nagyszülők, kedves diáktársak!

Miért is vagyok én itt? Miért vagyunk mi itt? Engedjétek meg, hogy egy idézettel próbáljak válaszolni: „Összezárt, hogy kívül voltunk mindenben. Különböztünk, de mindig egyformán. Nem értettük, mi van és nem tudtuk, hogyan, de összetartoztunk mindannyian.”

Az eltelt idő mindenkinek egységes, mégis egyedi volt. Egységes, mert mindannyian ugyanazt az időt éltük meg. Egyéni, mert mindenkinek mást jelentett. Volt aki ezt aktívan tette, volt aki nyugodtan és volt aki nemtörődve töltötte el mindennapjait, épp ezért most mindenki előtt más képek, más gondolatok, más emlékek peregnek le.

Ez azonban nem csak az időről szól és nem arról, hogy hogyan telt el, hanem rólunk és az általunk alkotott közös pillanatokról, az együtt megélt pillanatokról.

Biztos vagyok benne, hogy mindnyájunknak voltak rossz percei, olyan emlékek, amelyekre nem szívesen emlékezünk vissza, de ezek mind meghatározó szerepet játszottak abban a folyamatban, ami ide vezetett minket. Ne a kudarcélményeink vezéreljenek, hiszen együtt képeztük azt a közösséget, amely mert változtatni, miközben önmaga is változott.

Most azonban ez életünk egy olyan szakaszához érkeztünk, ahol nem mi változtatunk, hanem az élet változtat meg bennünket. Elkezdjük útjaink keresését. Egyáltalán nem baj az, ha ennek során nem a nagy célunkat érzük el, hisz „az út ami boldoggá tesz, nem a végcél”. Az sem baj, ha ez az út nem a legrövidebb és legegyszerűbb.

Nem szégyen elesni, ahogy az sem szégyen ha nem állunk fel rögtön. Nyugodtan megállhatunk pihenni, hogy majd újjult erővel induljunk tovább.

Érett. Érettség. Most ez jellemez minket, legalábbis ez kellene. Bizonyára a vizgára mindannyian készen leszünk, de vajon hányan mennék át az élet által kínált érettségig? Vagyunk-e elég érettek ehhez és egyáltalán akarjuk-e? Mindenki maga dönti el, hogy gyerekes érettként vagy érett gyerekként lép tovább.

Azt az ént, amit most képviselünk, azt tanárainknak is köszönhetjük, akiknek hála megtudhattuk, hogy bár a „tudás gyökerei keserűek, de a gyümölcsei édesek”. Köszönjük szüleinknek, hogy fáradhatatlan munkával biztos talajt nyújtottak nekünk és végül de nem utolsó sorban köszönjük diáktársainknak, hogy együtt vívtuk meg az újítások harcát, hogy közösen küzdöttünk, örültünk és ragaszkodtunk vágyainkhoz, ragaszkodtunk egymáshoz.

Útravalóként csak annyit tennék hozzá, hogy sose hagyjuk, hogy mások határozzák meg, hogy kik vagyunk. Addig nincs vége, míg mi azt nem mondjuk, hogy nyertünk. **ÉLJÜK MEG AZ ÁLMAINK, ÉLJÜK MEG ÖNMAGUNKAT!**

Horváth Tímea, Szócs Boróka és Boni Zsuzsánna (XII. B)